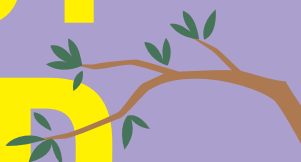

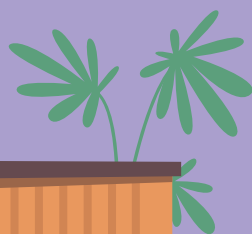
PAULA HEEGER

PROJECT ZOMER

EEN ZOMER, VIJF BIJBAANTJES EN EEN
LIEFDE DIE ZICH NIET LAAT PLANNEN

Paula Heeger

Project zomer

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020561234
ISBN e-book 9789020561241
ISBN audioboek 9789020561258
NUR 340

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Het Omslag Atelier

www.zomerenkeuning.nl
www.bookbreak.nl
Volg Paula op Instagram en TikTok: @paulaleest

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergave-apparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

You can go your own way
'*Go Your Own Way*' – Fleetwood Mac (1976)

De vraag is: wat doen we in de tussentijd?
Alles is liefde (2007)

1

April

Ik hang mijn zelfgemaakte lampionnetjes in de eik terwijl Sasja de ladder vasthoudt, zodat ik hier niet straks languit in de tuin eindig. Hopelijk houdt ze dat ding ook daadwerkelijk goed vast. Ik heb echt geen zin om een arm te breken. Niet bij het laatste stuk.

‘Ik verklaar de zomer voor geopend!’ zeg ik als ik het laatste lintje vastmaak aan een tak. Onze tuin is in de zomer altijd de plek waar iedereen samenkomt. Of eigenlijk kan ik het beter ons plein noemen. We wonen antikraak in een oude school en precies in het midden daarvan is het schoolplein. In de lokalen eromheen wonen wij.

‘Het is officieel nog geen zomer, hè, Kat,’ zegt Sasja als ik weer heelhuids op de grond sta en naar mijn creatie kijk. Dat de bomen op ons plein al in bloei staan, negeert ze blijkbaar even. De bloesemboom is zelfs op z’n mooist nu. Ik word elke keer blij als ik de roze blaadjes

als confetti zie liggen op de tegels. Dan negeer ik de door sommige huisgenoten uitgedrukte peuken die daartussen liggen voor het gemak maar even.

‘Weet ik, maar ik heb er gewoon zo’n zin in. Als het weer zo blijft, kunnen we binnenkort al een barbecue doen,’ zeg ik terwijl we de ladder samen tegen de muur zetten. De loungebanken en stoelen staan tenslotte ook al buiten. Zonder kussens, maar toch.

‘Je kijkt er echt naar uit, hè?’ lacht Sas me toe. Blijkbaar sta ik hier als een maniak met een glimlach naar een bloesemboom te kijken. De zon piept door de bladeren en schijnt precies op mijn gezicht. Ik kan het ook niet helpen, ik zie de zomer al helemaal voor me.

‘Jij niet? Ik bedoel: marshmallows bij de vuurkorf, het picknickkleed dat ik hier neer ga leggen. Mijn schilders-ezel die ik dan eindelijk weer in de tuin kan zetten!’ Ik wijs alles aan, alsof Sas er vorige zomer niet bij was. En de zomers daarvoor.

‘Ja, ja, ja, ik heb er ook zin in.’ Ze geeft me een plagend duwtje. ‘Ik heb trouwens een date vanavond. Maar wil je daarvoor samen eten?’ Dan kijkt ze op haar horloge. ‘En... shit, ik moet nog even aan het werk nu.’

De snelheid waarmee ze praat om te verhullen dat ze een date heeft, ontgaat me niet. Volgens mij is het die jongen die ze laatst ook heeft gezien. Ik weet zijn naam niet meer, maar ze heeft me wel wat foto’s laten zien. Bruine krullen, beetje *nerdy*, duidelijk een Sas-type.

‘Moet ik mijn oordoppen in doen vanavond of ga je

naar hem?’ Nu geef ik haar een duwtje terwijl ik mijn wenkbrauwen optrek.

‘Ik ga naar hem toe,’ zegt ze, ‘maar samen eten dus?’

‘Natuurlijk, ik ga zo toch langs de winkel. Maar... we eten wel buiten.’ De zon komt steeds meer achter de wolken vandaan, dus als het meezit is het vanmiddag best goed te doen op het schoolplein. Zou iemand de kussens van de loungebanken netjes in het hok hebben neergezet? Net als ik overweeg toch voor binnen eten te kiezen, omdat ik vermoed dat het hok vol spinnen zit, knikt Sas me toe. Met een lach op haar gezicht die verradt dat ze zin heeft in die date.

‘Ja, doen we, tot straks.’ Ze loopt naar binnen zonder dat ik haar nog kan ondervragen, mij achterlatend in de tuin.

Als ik weer binnen ben, ga ik verder met waar ik mee bezig was. Op een zeil vlak bij mijn keuken staan twee ladekastjes te drogen. Eén kastje heb ik net vol madeliefjes geschilderd, de ander heb ik een verse, gele onderlaag gegeven. Dingen opknappen en verkopen op mijn Instagramaccount en webshop is wat ik het liefst doe, naast schilderen. De grotere meubels laat ik meestal ophalen door de koper, maar als het adres in Leeuwarden is? Dan is Bezorgservice Katja de beroerdste niet. Ik pak mijn koffie, die inmiddels koud is geworden, en drink de laatste slok snel op. Het derde kastje is af en staat met een zeil erover in de gang voor mijn lokaal te wachten.

‘Kom maar met mij mee, je krijgt zo een nieuw huis,’ fluister ik als ik het kastje optil en door de gang sjouw. Bij het fietsenhok voor De School kom ik tot stilstand en zet ik het even neer. Zo zwaar is dit kleine meubelstuk gelukkig niet. Met mijn rechterheup duw ik de klemmende deur van het hok open en haal ik de bakfiets eruit. Nu alleen het kastje nog ín dat gevaarte krijgen, maar dat is een eitje.

‘Zit je goed?’ grijns ik als ik het ding in de bakfiets heb getild en er een touw omheen heb gedaan. Iedereen verklaart me ongetwijfeld voor gek omdat ik tegen mijn zelfopgeknapte spullen praat, maar het kan me niet schelen.

En al helemaal niet nu er nog meer zonnestralen in mijn gezicht schijnen. Dit is nu al de beste dag in april ooit. Al moet mijn lievelingsdag nog komen: Koningsdag. Op de vrijmarkt verkoop ik altijd alles wat ik nog heb liggen. Van mijn schilderijen en lino'sneden tot opgeknapte kastjes, stoelen, krukken en bijzettafels. Allemaal met een flinke dosis Katja: dromerig en met veel kleur. Met soms wat shifts bij het poppodium erbij kan ik best goed van mijn kunst leven. Zeker op de momenten dat ik een groot schilderij verkoop.

Ik stap op en even later fiets ik langs de grachten van Leeuwarden. Het touw dat ik net heb gespannen werkt mee, en zorgt ervoor dat het kastje niet de bakfiets uit wiebelt. Na een poosje sla ik af, fiets de brug over en kom een woonwijk binnen. Als het goed is, grenst het

huis van de nieuwe kasteigenaar aan het park hier. Ik heb niet eens op Google Maps gekeken voor de route, ik ken Leeuwarden op mijn duimpje omdat ik nooit ergens anders heb gewoond. Voor een prachtig jaren '30-huis stap ik van mijn fiets. Het kastje mag nog even in de bakfiets blijven, ik bel eerst aan.

‘Hallo, ah, het kastje!’ zegt de vrouw die de deur opendoet. Ze doet me aan iemand denken, maar ik kan net niet bedenken aan wie precies. Misschien is het de manier waarop ze lacht of hoe ze kijkt.

‘Katja, aangenaam. Ik kom inderdaad het kastje brengen,’ zeg ik als ik haar hand schud en haar nog even in me opneem. Ik wijs naar de bakfiets achter me.

‘Wat een fijne service, zeg, ik ben zo benieuwd. Heb je hulp nodig met tillen?’ vraagt ze.

Ik schud snel van nee en loop naar de bakfiets om het kastje te bevrijden. Met zeil en al til ik het de drempel over, loop het halletje door en sla de hoek om naar de huiskamer.

‘Zo, hier staat het wel stevig genoeg,’ stel ik vast en ik verwijder het zeil om mijn creatie te onthullen. Ik ben zo benieuwd hoe ze haar vintage kast vindt.

‘O, wauw!’ Haar krullen dansen van enthousiasme en ze begint meteen aan het kastje te voelen.

Het heeft een behoorlijke make-over gekregen, nadat ik het in de kringloopwinkel vond. Na het opschuren ging ik aan de slag met twee tinten groen. Het bovenblad werd appelgroen, net als de twee deuren en de

lade onderin. De randen van de deurtjes en de rest van de kast zijn mosgroen, net iets donkerder. Zo krijgt het geheel een mooi contrast. Maar dat is niet alles, op beide deurtjes heb ik een boeket geschilderd van klaprozen, tulpen, anemonen en violen.

‘Ik ben echt sprakeloos,’ zegt ze hardop terwijl ze de deuren opent en naar adem hapt. Altijd fijn als een klant je veel vrijheid geeft, denk ik terwijl ze met blinkende ogen naar het kunstwerk binnenin kijkt.

‘Vind je het mooi?’ Een retorische vraag, maar toch. Ondertussen probeer ik nog steeds te bedenken op wie ze nu lijkt. Of moet ik dat maar uit mijn hoofd zetten?

‘Dit is echt beeldschoon. Nog veel mooier dan ik had verwacht! Ik vond het boeket op de deuren al mooi, maar dit...’ Ze wijst naar de binnenkant, die ik donkerblauw heb geschilderd. De rest heb ik afgewerkt met kleine gouden manen en sterren, zodat het binnenin net de Melkweg lijkt.

‘Daar ben ik heel blij mee,’ zeg ik stralend. ‘De betaling is al voldaan via Instagram, dus we zijn helemaal klaar. Heel veel plezier met de kast. Als je er een foto mee post, tag me dan ook even. Dat helpt me enorm.’ Ik draai het riedeltje af dat ik altijd bij klanten doe.

‘Echt fantastisch! Mijn dochters gaan dit ook prachtig vinden.’ Ze lacht me toe.

‘Dan ga ik maar weer richting huis, er staan nog twee kastjes op me te wachten tot ze droog zijn,’ leg ik uit, ‘ik vind de voordeur wel hoor, geen zorgen.’

‘Wie weet tot een volgende keer.’ We nemen afscheid en ik loop de gang weer door. Net als ik de voordeur open wil doen, valt mijn blik op iets aan de muur. Toen ik het kastje naar binnen tilde, viel het me niet zo op. Nu pas zie ik dat er foto’s hangen in de hal. En iemand op een van de foto’s lijkt me wel aan te kijken. De zon schijnt er precies op. Dát is waarom die vrouw me zo bekend voorkwam. Shit. Ik kijk recht in het gezicht van... Denise. Ze staat op de foto naast de vrouw van het kastje. En ik word er weer keihard aan herinnerd dat ik lang niet zo goed ben in de liefde als in het opknappen van kastjes.

DEZE ZOMER VERANDERT ALLES

Is dit het nou? Dat vraagt Katja zich steeds vaker af. Door meubels op te knappen en te verkopen via Instagram kan ze de huur van haar anti-kraakwoning in een oude school betalen, maar ze mist een doel in het leven. Ook haar liefdesleven staat op een laag pitje: Katja laat niemand te dichtbij komen.

Dan komt Katja's oud-klasgenoot Lucas bij haar in huis wonen. Hij is gestopt met zijn studie en weet niet wat hij nu wil. Tijdens een drank-overgoten avond ontstaat het idee om een zomer lang allerlei bijbaantjes uit te proberen. Een rondvaartboot besturen, een bakkerij runnen, met alpaca's werken: niets is te gek. Maar wat ze niet hadden verwacht, is dat ze ondertussen ook steeds meer naar elkaar toe groeien. De zomer blijkt de nodige verrassingen voor Katja en Lucas in petto te hebben...

PAULA HEEGER is freelance boekmarketeer, journalist en boektokker. Op haar kanaal @paulaleest deelt ze haar liefde voor Nederlandse boeken. Eerder schreef ze *Volgeboekt*.

'Een heerlijke feelgood die je onderweg, op vakantie of aan het zwembad zeker wilt lezen!' – Chicklit.nl over *Volgeboekt*

Z&K

www.zomerenkeuning.nl

9 789020 561234

NUR 340